

Günümüzde devrimci birliği kurmayı sağlayacak 6 önemli Nokta

RCIT'in önerileri (Devrimci-Komünist Uluslararası Eğilim) 6, Subat 2018, www.thecommunists.net

Hızla artan çelişkiler ve ani dönüşler dünyasında yaşıyoruz. Kapitalizm bozulduğunda, kapitalist hırsızlar, işçi sınıfına ve ezilenlere acımasızca saldırarak servetlerini artırmaya ve giderek çevreyi yok etmeye ve mücadelelerini birbirleriyle daha da şiddetlendirmeye çalışıyorlar. İnsanlığın hayatta kalması kontrolsüz iklim değişikliği ve bununla birlikte Üçüncü Dünya Savaşı'nın tehlikesini getiren büyük emperyalist güçler arasındaki artan mücadele yüzünden tehdit altında. Bu nedenle alternatifin "sosyalizm ya da taş devri" olduğunu söylüyoruz!

Bu dramatik durum, örgütlü sosyalizm mücadelesini her zamankinden daha gerekli kılmaktadır. Bu, işçi sınıfının ve ezilenlerin, sosyalist bir gelecek için uluslararası mücadeleyi üstlenen bir partiye sahip olması gerektiği anlamına gelir!

Bize göre, ilkel bir anlaşmanın temellerini atmak için dünyanın dört bir yanındaki devrimcilerin derhal birlikte çalışmaya başlamaları zorunludur. Bu, yenilenmiş güçle yeni bir Devrimci Dünya Partisi inşa etme sürecini ileriye götürmemizi sağlayacaktır. Böyle bir partinin kuruluşunun başlangıç noktası, sınıf savaşları değerlerine mutabik olmalıdır. Devrimci Komünist Uluslararası Eğilim (RCIT), şu noktaları mevcut siyasi evrede programlı temel taşlar olarak görüyor:

1) Büyük emperyalist güçler (ABD, AB, Japonya, Rusya ve Çin) arasındaki artan rekabeti tanımak

Ancak o zaman, kapitalist krizin şimdiki döneminin sürüş dinamiklerini anlayabilir ve yalnızca ABD, AB ve Japonya'nın değil, Rusya ve Çin gibi yeni ortaya çıkan güçlerin emperyalist karakterini de göz önüne alarak doğru bir pozisyon alabiliriz. Yalnızca bu temelde, tek bir doğru Programa, yani anti-emperyalist Programa - proleter enternasyonalizm ve devrimci yenilgiye uğrayan tek doğru- varmak mümkündür. Bundan dolayı, işçi sınıfının tüm emperyalist güçlere karşı acımasız bir mücadele perspektifini kastediyoruz. Bu, devrimcilerin "ana düşman kendi ülkelerinde" sloganına göre, emperyalistlerin kendi iclerindeki catismalardan doğan gücü desteklediklemeyi reddettikleri anlamına gelir.

Hindistan bölgesel emperyalist bir güç değildir. Eger Hindistan emperyalist Çin ile anlaşmazlığa düşerse, bu durumda ABD bölgede emperyalist vekil olarak davranır. İste böyle durumlarda da yukarıda geçen benzer yaklaşımlar gerekli görülür.

Bu büyük güçlerin gerici ve emperyalist doğasını tanımayanlar, kaçınılmaz olarak anti-emperyalist, yani Marksist çizgiyi anlamakta başarısız olurlar. Bunun sonucu olarak da, bilinçli ya da bilinçsizce bir ya da daha fazla emperyalist gücü "daha az kötülük" olarak destekleyeceklerdir.

2) Emperyalizme ve ezilen halkların kurtuluşuna karşı tutarlı bir mücadele

Ezilen halkları temsil eden devrimciler emperyalist devletleri yenilgiye uğratmayı destekliyorlar. Bu güçlerin askeri zaferini, ezilenlerin devrimci olmayan liderliğini (örneğin, küçük burjuva İslamcılar, milliyetçileri) siyasi olarak desteklemiyoruz. Bu, ulusal çatışmalar (örneğin, Rusya'daki Çeçen halk, Doğu Türkmenler / Uygurlar gibi ezilen bir ulusa karşı) ve yurt dışındaki savaşlar (örneğin Kuzey Kore, Afganistan, Suriye,

Mali, Somali) için de geçerlidir. Böyle bir yaklaşım yalnızca Güney ülkeleri için değil, aynı zamanda eski emperyalist devletler içindeki ulusal baskı ve ayrımcılık vakaları için de geçerlidir (örneğin ABD'deki Kara ve Yerli Amerikalılar, Katalonya'nın emperyalist İspanyol devletine karşı bağımsızlık mücadelesi.)

Aynı şekilde, devrimciler, emperyalist ülkelerde açık sınırlar için ve ulusal azınlıkların ve göçmenlerin (örneğin vatandaşlık hakları, dil, eşit ücretler) tam eşitliği için mücadele etmelidir.

Buna ek olarak, devrimciler belirli bir çatışmada bir emperyalist kampı (Brexit / AB, Clinton vs. Trump) desteklemeyi reddettiler.

Ezilenlerin mücadelelerini desteklemeyen, ve bundan dolayı da üzgün olan kesim, sınıf mücadelesinden kacıyor. Bu onları işçi sınıfının ve ezilenlerin kampının dışına atar.

3) Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki devrimci mücadelenin gerici diktatörlüklere, emperyalizme ve Siyonizm'e karşı sürdürülmesi

2008 yılında yeni tarihsel dönemin başından itibaren, Filistin, Tunus, İran, Suriye, Mısır, Yemen, Sudan ve diğer ülkelerin halklarının kitlesel ayaklanmaları sınıf savaşında en önemli gelişmedir. Temmuz 2013'te Mısır'daki el-Sisi darbesi veya Esad ve onun yabancı destekçileri tarafından Suriye halkının devam edegelen katliami gibi, kitlelerin, devrimci liderliğin yetersizliğinden ötürü, bir dizi yenilgiye ugradığı doğrudur. Fakat devrimci süreç devam ediyor. Bu direnişin Filistin, Suriye, Yemen ve Mısır gibi ülkelerde devam ettiğini ve edeceğini gösterdiği gibi, Tunus, İran, Sudan ve Fas gibi yeni ülkelere de yayıldığını göstermektedir. Trump'ın İsrailin baskenti olarak Kudüsün tanınması kararı uluslararası bir kitle hareketini başlattı. Bu da „Özgür Kırmızı Filistin“ için yeni bir devrimci sayfa açılmasına yol açtı. Bu kavga bir taraftan emperyalist güçlere ve siyonist ırkçı devlete karşı yürütülürken, diğer taraftan tek Filistin devletinin kurulması için yürütülüyor. Tunus ve İran'ın kapitalist rejime karşı spontan halk ayaklanması, devrimci dalganın Ortadoğu'da yeniden canlanabileceğini ve hatta Arap olmayan ülkelere de yayılabileceğini gösteriyor. Devrimciler, diktatör rejime ve gerici güçlere karşı halk ayaklanmasının yanında olmalıdır. Bunu yaparken de devrimci olmayan Gruplara (mesela küçük islamci gruplar, ya da milliyetçiler) destek sağlamamalıdır.

2011'den beri Arap Devrimini desteklemeyen ya da sona erdiğini ve yenildiğini beyan eden "sosyalistler" var. Sosyalistler ve demokratlar yalnızca sözlerle kanıtıyorlar, ancak bir eylemde bulunmuyorlar.

Devrimciler, bölgesel yöneticiler arasındaki geri savaşa karşılar (örneğin Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, İran, Mısır, Sudan, Etiyopya, vb.). Her savaş için devrimci taktiklerini düzenleyeceklerdir. Bunu yaparken de, savaşın somut doğasını ve politik arka planını ve bunda emperyalist güçlerin rolünü (özellikle ABD, Rusya, Çin'in rolü) analiz etmelidirler.

4) Demokratik haklara yönelik gerici saldırılara karşı devrimci mücadele

Devrimciler, işçi sınıfının ve ezilenlerin çıkarlarına yalnızca, sınıf düşmanlarını tanıması ve ona karşı harekete geçebilmeleri durumunda hizmet edebilir. Bu nedenle tüm gerici diktatörlüklere ve yozlaşmış ve otoriter yalancı demokrasilere (örneğin Suriye, Togo, Kenya, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Zimbabve) karşı ; her tür ulusal ve ırk baskısına karşı (örneğin, Latin Amerika'da yerli halklar, Myanmar'da Rohingya,

Libya'da Afrikalı köle); tüm darbelere karşı (ör. Mısır 2013, Tayland 2014, Brezilya 2016); ve tüm otoriter saldırılara (örneğin 2015'ten beri Fransa'da olağanüstü duruma karşı) karşı kararlılıkla savaşıyorlar.

Bu gerici saldırıları tanımayan ve bunlarla mücadele etmeyen, ancak onları destekleyen ya da tarafsız bir konumda bulunan herkes, işçi sınıfının hainidir. Onlarla aramızdaki uçurum var!

5) Bütün toplu savaşlarda birleşik ön taktiği kullanma

Devrimciler, devrimci olmayan liderliklerinin bahanesiyle kitlesel mücadelelere katılımı reddeden sekte yaklaşımın her biçimine karşıdır. Bunun yerine reformist veya popülist güçler tarafından yürütülen işçilerin ve çalışanların savaşlardaki birleşik cephe taktikine başvururlar. (Örneğin sendikalar, köylü kitle örgütü ve devlet ordusunun örgütü, ve politik partiler - Brezilyadaki PT, CUT, MST partileri; Arjantin'deki CGT, CTA, FIT partileri; Meksika'daki MORENA partisi, Mısır'daki islamcılar, Suriye'deki isyankarlar, Güney Afrika'daki EFF, 2015 öncesi Yunanistan'daki SYRIZA, İspanya'daki Bask ve Katalan milliyetçileri gibi politik partiler). Birleşmiş cephe taktiklerini bu türden kitle mücadelelerine uygulamayanlar, somut bir anlam olmadan soyut bir ifadeyle bu mücadelelere verdikleri desteği bırakıyorlar. İşçiler ve çalışanlar kendilerini bu devrimci olmayan gruplardan kurtarmalı ve bağımsız devrimci bir partiye partisinin yasayabilmesi için çalışmalı.

6) Şimdi bir Devrimci Dünya Partisi kurmaya başlayın!

Egemen sınıfın gerici saldırısını savunmak için mücadele ve işçi sınıfının ve ezilenlerin kurtarılması ancak sosyalist devrim mücadelesiyle birleştirilirse başarılı olabilir. Bu, işçi sınıfının ve ezilenlerin iktidarın ele geçirilmesinden ve kapitalist sınıfın yıkılmasından ve kamulaştırılmasından sosyalizm yolunu açmak için daha az bir şey ifade eder. Tarih bize, kurtuluşa yönelik tüm kitlesel mücadelelerin, devrimci bir partinin önderlik etmeseydi başarısızlığa mahkûm olacağını öğretir. Böyle bir parti, işçi sınıfının ve ezilenlerin en siyasi olarak bilgili ve savaşa hazır dövüşçülerini örgütlemelidir; bürokratik yolsuzluklardan kurtulmalıdır. Buna ek olarak, uyrukluğun tehlikelerinden kaçınmak için uluslararası bir parti olarak var olması gerekir.

Bu nedenle yeni devrimci dünya partisinin kurulmasına katkı sağlayan bütün organizasyonları ve aktivistleri, bu temelde birleşmeye çağırıyoruz. Özellikle, RCIT, devrimcilerin Uluslararası Bir Konferans hazırlamak ve düzenlemek için Ortak Bir İletişim Komitesi oluşturmasını önermektedir. Amaç, bir Dünya Devrimci Partisinin kurulmasını teşvik etmek için somut adımları tartışmaktır. RCIT, ciddi bir tartışmaya ve böyle bir perspektifi paylaşanlarla yakın işbirliği yapmaya kararlıdır.